

люционни комитети. У насъ дойде единъ младъ пискуллия (съ фесъ) българинъ съ тънки руси мустаци, сини очи и юначна снага. Отъ него вѣеше пѣргавина здраве и сила. Казвахъ го Първанъ.

Чакъ слѣдъ като стоя 10 дена у дома азъ се научихъ, че това е страшниятъ за турцитъ Левски. Като още младъ и неопитенъ 20 год. момъкъ, тѣ отначало скриха отъ мене. За да се прѣкрие ново-дошлиятъ отъ турцитъ, тѣ се нагласиха, че ужъ братъ ми ще се жени, а Първанъ ще му е кръстникъ. Така Левски стоя у дома 40 дена. Прѣзъ това врѣме братътъ ужъ се згоди за едно момиче, на което една вечеръ, заедно съ Първана, окачиха на шията една връвъ турски жълтици като залогъ. Турцитъ (селото ни бѣше половината турско) даже и не подозираха отначало каква опасна личностъ се крие у дома, при всичко, че нашитѣ турци бѣха извѣстни като умни и хитри хора. Първанъ често ходѣше въ турското кафене и имъ разправяше смѣхории.

У насъ тайно си шушнѣха съ батя, а когато вечеръ бѣхме всички заедно, Левски приказваше съ майка ми за божитѣ работи. За себе си нищо не разправяше. Но неговото сърце не тѣрпѣше, то искаше работа, и тука се чувствувахе като въ клетка. За да заглуши мисълта си, той често пѣеше народни пѣсни, или пѣкъ ни повличаше всичкитъ заедно съ дѣцата и старата ми майка да играемъ хоро или ржченици. На една свадба у единъ добъръ и уменъ селянинъ, посветенъ въ комитетскитѣ работи, Левски водѣше хорото и пѣеше. Като играеше, той подскачаше толкова силно, — чакъ срѣдъ хорото. Всички се чудѣха, а турцитъ гърмѣха съ пишеветъ си отъ „кефъ“.